Juhos Gábor

NOIR YORK CITY

THE BLACK AND WHITE LOVE STORY

Publio

Noir York City

The black and white love story
(A fekete-fehér szerelmi történet)

Juhos Gábor

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Prológus

A három erős, szinte már fülsüketítő csapása a kalapácsnak úgy törte meg a pattanásig feszített csendet, hogy szinte érezni lehetett, amint a bíró ezzel a jól bevett, mindennapos mozdulattal áttöri a levegőt, kettéhasítja, és mindenkit felébreszt a teremben. Szó se róla, összerándultunk. Ki azért, mert már halálos unalmában az álom kerülgette, ki pedig mert amíg várakozni kellett ebben a csendben, az aggodalomtól már teljesen máshol jártak a gondolatai. Én az utóbbihoz tartoztam.
Március végéig házi őrizet, utána feltételes szabadlábra helyezés. A fegyverhasználat önvédelemből történt, – még hogy ha ez így, ebben a szótári értelemben nem is volt igaz – a hatóságok értesítése szintén jó pont, ahogy a részletes beismerő vallomás is. Viszont az illegális fegyvertartás már nem. Javarészt ezért kellett elítélni Jack-et. Az ítélet jogerős, fellebbezésnek helye nincs.

Hogy a fentieknek bármi értelme is legyen, ugorjuk vissza négy hónapot, ahonnan az egészet kezdeni érdemes. Hogy miképp jutottam el egy olyan pontjára az életemnek, ahol szükségessé vált egy pillanatra megállni, mély levegőt venni és a tisztánlátás percében vállalni azt, hogy visszanézzek és nyomonkövessem életem azon döntéseit és eseményeit, amik kizökkentettek a megszokott mederből és egy egészen új irányba tereltek. Nem kell semmi világmegváltóra gondolni, ezek egyszerű, hétköznapi dolgok; tragédiák, csalódások, szerelmek, szárnyalások, stb. Erről szól ez az egész, és erről szól nagyjából az egész életem. Sokakkal megesik, egyesek jobban beleélik magukat, mások inkább menekülnek előle vagy nem is vesznek tudomást róla. Abban viszont biztos vagyok, hogy ha érzelmekről van szó, mindenkibe belehasít legalább egy milliszekundumra az a zsigeri erő, ami megdobbantja az ember szívét és soha nem fogja hagyni nyugodni a miértje. Persze, lehet mondani, hogy éljen Mr. Közhely, egy újabb remek semmitmondó frázis puffogtatás a nagybetűs szerelem leírásáról. Kliséhalmok, ismétlések, véget nem érő történetek és egy három dimenziós szappanopera. Na persze… tudom én, ne aggódjatok. Viszont azt megtanultam, hogy bármekkora közhelyről is van szó irodalomban, zenében, filmben vagy bármi másban, teljesen új értelmet nyer a dolog, ha magad is átéled. Ezer és egy emberrel történnek meg ugyanazok a dolgok, de mindenki másképp éli meg. Szóval, semmi sem nevezhető klisének, ha veled történik.
Tehát az előzmények - alapok, ha úgy tetszik - : New Yorkban születtem, ott is éltem egész életemben. Megszokható, átlagos, unalmas kis életem volt, minden átlagos amerikai fiatal vágyával és céljaival. Az életem felét a zene teszi ki, úgyhogy huszonéves koromban elhatároztam, hogy bandát alapítok, vagy csatlakozom egybe. Sikerült magam köré gyűjteni már előtte is hasonló gondolkodású embereket, akik a barátaim lettek, így a cél közös volt, bár pont a fiatalságunk miatt fulladt jobbára kudarcba minden próbálkozás. Bohémek voltunk, és mielőtt meg tudtunk volna egyezni a stílusjegyekben, inkább egy random bulit csaptunk. Úgy tűnt, hogy a magam módján azért egész élhető sorsom lesz, nem panaszkodtam semmi (komoly dolog) miatt, nem láttam be az élet színpadának függönyei mögé, de nem is akartam. Nem hiszek a sorsban, úgyhogy nem azt mondom, hogy az másképp akarta volna, de aztán egy nap váratlanul felborult körülöttem minden. Három évvel ezelőtt a szüleim meghaltak egy autóbalesetben. A tudat nagyjából ugyanolyan lehetett, mint maga az esemény. Először fel sem fogtam, tagadtam, zsibbadtam. Majd lassan, ahogy visszatért belém az öntudat, felmértem a károkat, a sérüléseket és minél több

sebből láttam ömleni a vért, annál reményvesztettebb lettem. A különbség annyi volt, hogy én képtelen voltam belehalni a fájdalomba, bármennyire is szerettem volna. Ismeritek a Kelly Family-től az Angel című számot? Van az a sora, hogy „Wish I'd never opened my eyes". Én is pontosan így éreztem borzasztó sokáig a baleset után. Reméltem, hogy egy alkalommal, mikor éjjel elalszom, reggel nem kelek fel. Nem igazán tudom megfogalmazni azt a skizofrén állapotot, ami ilyenkor kialakul az emberben. Az egyik feled üvöltene a fájdalomtól, ugyanakkor a másik csendben mered maga elé és próbálja értelmezni az értelmezhetetlent. Ezután egy rettentő magányos és fájdalmas év következett. Képtelen voltam megmaradni a városban, úgy éreztem, minden egyes utca vagy ember ismer engem, tudja, hogy mi a bajom és egyszerűen nem érdekli, nem foglalkozik velem, sőt, inkább megvetően csóválja a fejét, hogy mit drámázok én ennyit ezen. A napi rutinom átalakult egy folyamatos emlékzuhataggá, így némi hezitálás után fogtam magam és felköltöztem északra. Nem volt semmi tervem vagy célom, egyszerűen csak nem akartam a Nagy Almában létezni. Túl kicsinek éreztem magam a világegyetem fővárosához, valami testhezállóbb helyre volt szükségem, hogy egyáltalán megpróbáljam összeszedni magam. Így hát fogtam magam és céltudatosan a semmit szem előtt tartva elindultam.
Keeseville pont megfelelő helynek tűnt. Volt ott egy hétvégi házunk, így hát beköltöztem oda. Nem sokszor látogattunk fel északra, így nem kellett tartanom a temérdek mennyiségű emléktől, hogy összeroppantana. Eleinte az örökségből éltem, majd egy benzinkúton találtam állást. A napjaim egyöntetűen unalmasak és szomorúak voltak, éreztem egy hiányt, amit valami módon kezelni akartam, de fogalmam sem volt, hogy mivel lehetne. Ekkor csöppent be az életembe a legutóbbi barátnőm, Lindsey. A kúthoz tartozó boltban dolgozott eladóként, így gyakran megfordultam nála, a napi bevásárlást is ott intéztem. Gyönyörű lány volt. Rövid, szőkés-vöröses haj, zöld szemek, remek alak, bájos mosoly és kedves, megnyugtató hang. Kanadából jött át világot látni és önállósodni. Három évvel volt fiatalabb nálam és bár állítólag nem néztem ki akkor harmincnak, én negyvennek éreztem magam lelkileg. Szóval, egy nap összeszedtem a bátorságom és meghívtam egy kávéra. Majd a kávéból mozi lett, abból pedig egy piknik a Champlain tó partján, ahol elcsattant az első csók. (Onnantól fogva törzshelyünk lett az a környék.) Két évig voltunk együtt, amit utólag magam is csodálok. Kiderült, hogy a gyász okozta fájdalmat nem jó ötlet szerelemmel kezelni. Eleinte remekül tartottam magam, még saját magam is meggyőztem arról, hogy jól vagyok, kihevertem mindent, nincs baj. Aztán szépen lassan visszaszivárgott belém minden, amivel tönkre lehet tenni egy bensőséges beszélgetést vagy egy romantikus estét. Én biztonságot és vigaszt kerestem, ő pedig az érzelmi támaszt és a férfiúi szilárdság netovábbját. Az első kellemetlen beszélgetésünk során már együtt laktunk, igaz, nem állandóan, de komolyan tervezgettük az összeköltözést. Ha jól emlékszem három vagy négy ilyen fájdalmas időhúzást kellett átélni - rendszerint este, vacsora közben vagy után - mire ki lett mondva a halálos ítélet felettünk. Ha akkor képtelen voltam, hát most már beismerem férfiasan, hogy miattam lett vége, én csesztem el az egészet. Lehettem volna mindaz, amit Lindsey szeretett volna, csak túlságosan lefoglalt az önsajnálatom és az, hogy próbáltam ebbe őt is minél jobban belevonni. Hiába éreztem magam negyvennek, úgy viselkedtem, mint egy kamasz és összekevertem a szánalmat a szeretettel. Jól irányzott tőrszúrás volt ez, kellően mély és fájdalmas ahhoz, hogy még ne haljak bele, de lassan és biztosan megerősödjek. Igyekeztem úriember módjára kezelni a dolgot, de csak a felszínes színjátékig jutottam. Tomboltam, bőgtem, begubóztam, esedeztem… még a házat is felajánlottam neki a végén, tudtam, hogy innen is el kell menekülnöm. És még mielőtt bárki pálcát törne felettem, hogy mi vagyok én, Anasztázia, hogy folyamatosan menekülnöm kell a

Romanov család utolsó sarjaként, megjegyzem, akkoriban nem igazán volt időm és érzelmi kapacitásom rájönni, hogy igazából saját magam elől futok. Nyilván nem fogadta el az ajánlatom és visszament a saját lakásába, amit addig kiadott albérletbe, én pedig megszerveztem a nagy visszatérésem New Yorkba. Annyi különbséggel, hogy senki sem tapsolt egy vörös szőnyeg mellett állva, amikor beköltöztem egy hónappal később az új apartmanomba, amit a régi szülői ház eladásából vettem. Szóval, itt vagyok én, a teljes érzelmi megsemmisülés sebeit hordozva, akkora sötét csomaggal, hogy már csak vontatóval bírnám el, ha tényleg létezne. Nem sokat várok az élettől. A céljaimat inkább önként feladtam és most már csak a túlélésre játszom. Kaptam munkát a Best Buy-ban, az időm többi részét meg még mindig pakolással és a semmibe révedéssel töltöm egy doboz sör társaságában. Néha több is volt az egynél, akár szándékosan is. És igen, tudom, milyen rettentő szánalmas egyedül otthon berúgni, gondolkoztam is rajta, hogy egyszer felveszem videóra az egészet és elküldöm névtelenül egy pszichológusnak elemzésre. Hátha rájön valamire Frankenstein szörnyének kellemetlenül kiszámíthatatlan hangulatingadozásaiból, ami az alkohol hatására válik leplezetlenné.

Épp az egyik ilyen pakolós-önsajnálós délutánomat töltöttem örömittas apátiában, amikor Jack haverom hívott. Mellesleg nem mintha sok dobozom lett volna, de mindig csak a szükséges tárgyakat vettem elő, a többi felőlem ott rohadhatott volna ítéletnapig is. Bár, hogy az üres képkeretre mi szükségem volt, az rejtély, épp csak a kezem ügyébe akadt, de a telefon csörgésére majdnem el is dobtam. Nem lett volna kár érte.
- Tessék.
- *Mennyi is? Két hét? Két nyomorult hete írtál nekem, hogy visszaköltözöl a városba és azóta képtelen voltál felhívni vagy legalább válaszolni!* - szólalt meg Jack a vonal túlsó végén szemrehányóan.
- És akkor volt utoljára vezetékes internet a közelemben. - feleltem.
- *De ezek szerint, a kezeid nem lettek amputálva, mert fel tudtad venni a telefont.*
- Szóval... mit tehetek érted?
Az egész beszélgetés kissé teátrális volt, ebből tudtuk, hogy egyikőnk sem neheztel a másikra, csak a szokásos hülyéskedésről van szó, mint mindig.
- *Mit bakker? Például, hogy told le az arcodat a Hétszázhatosba és igyunk meg egy sört! Évezredek óta nem láttalak!*
- Jól hangzik. Legalább lesz közönsége is az ivásomnak.
- *Én is hiányoltalak téged… Na, tedd a polcra az önsajnálatod és indulj neki. Fél hatkor találkozzunk.*
Ennyire azért nem akartam elébe menni a dolgoknak, hogy már telefonon keresztül is sugározzam magamból azt a magas fokú negatívizmust, amivel meg lehetne fordítani a Föld mágneses terét, de úgy tűnik, sikerült.
Jack volt az első és egyben legrégebbi barátom. Nem túl szokványos módon ismerkedtünk össze, bár ezt el lehet mondani minden egyes kapcsolatomról. Nem az a típus vagyok, aki hirtelen felindulásból odamegy idegenekhez, hogy „Szia, te is ebben a kocsmában sörözöl?”. Szóval, Jack és én még középiskolában futottunk össze. Ő ugyan nem oda járt, és hét évvel idősebb is nálam, de egy időben valamiért állandóan bejárt a suliba seftelni. Egyszer oposszumokat kínált eladásra, de kiderült, hogy a macskahordozóban csak plüssállatok voltak. Erre persze csak az után derült fény, miután kihívták rá a zsarukat, mert a tanári kart eléggé idegesítette. Mi jót szórakoztunk rajta. Aztán néhányszor elkísért egy darabon hazafelé, akkor beszélgettünk és kiderült, hogy ő rocksztárnak született. Nem volt nehéz

erre rájönni, hiszen minden mozdulatáról sütött, hogy begyakorolta, hogy egyszer nagy közönség előtt már természetesnek hasson. Mind emellé a szokásos külső dukált: hosszú haj, szakáll, néhány hajszál rasztába fonva, láncok, bőr, amit akartok. Vele terveztük aztán a bandaalapítást is, én gitárosként, ő meg énekes pozícióban. Feladtunk később hirdetéseket is, amire aztán jelentkeztek páran, de voltak, akik nem állták ki a próbának azt a részét, hogy azért emberileg is legyünk egy hullámhosszon és ne legyen kellemetlen a másik társasága bulizásnál sem. Nem sokkal azelőtt leltünk rá Mike-ra, a basszerosra és Dave-re a dobosra, mielőtt leléptem volna, így sokat nem is tudtunk megvalósítani a tervekből, csak egy-két alkalommal zenéltünk hobbiból. Olyannyira, hogy még neve sem volt a bandánknak. Ugyan Dave egyszer feldobta a Robots Ate My Grandmother nevet, de elég volt Jack szúrós pillantása, és le lett szavazva az ötlet.
A 706 nevű pub - az állandó törzshelyünk - nagyjából félúton volt köztem és Jack között, aki Brooklynban lakott. Metróval csak néhány megálló és már ott is volt az ember. Mivel szeptember első hetében jártunk, az aluljárót még nem szállták meg a hajléktalanok. Bőven elég volt elviselni a péntek esti buliba siető tömeget. Feltűnt, hogy mennyire elszoktam a nagyváros zajától, és erre a metró szokásos suhanó hangja ébresztett rá, ami inkább tűnt számomra mindig is egy túlvilági sikolynak. Ahogy az is feltűnt, hogy amíg Keeseville-ben az emberek nagyjából ismertek mindenkit és kiegyensúlyozottak, jó kedélyűek voltak, itt mindennapos a ridegség, a távolságtartás és a savanyú pofák. Mindenki egy óriási gépezet része, és ezt tudomásul is veszik és élik az unalmas kis droid életüket. Bezzeg én! Nekem olyan végtelen sikerszériám van, és olyan roppant egyedi és kiemelkedő személyiség vagyok, hogy ha tudnának rólam, egész Hollywood a lábam előtt heverne, hogy megfilmesíthessék az életem! Na jó, igazából érdekesebb lehet a haszonállatok emésztéséről nézni egy burleszkfilmet, mint engem...
Belépve a szűkös, de hangulatos kis kocsmába, Jack már ott ücsörgött a második miniatűr asztalnál egy sör társaságában. Mikor meglátott, a komor ábrázata azonnal felderült és a régi, ismerős vonásaival üdvözölt. Na meg úgy, hogy majdnem felborította az asztalt, amikor felállt, hogy elém toppanjon és átöleljen.
- Gabe! Öregem! - szorított - Mi a frász van veled?
Nem tudtam, hogy most a jelenlegi, titokzatos visszatérésemre utal ami után nem adtam hírt magamról, vagy úgy az elmúlt három évre.
- Hát momentán, épp kiszorítod belőlem a lelket is, úgyhogy elengedhetnél. - nyögtem fel.
- Ejnye, hát így elpuhultál vidéken? - vigyorgott.
A másik állandó jellemvonása Jack-nek, hogy élete nagy részében vigyorgott. Amint beszélgetés kezdődött, vagy buliztunk, ő folyamatosan grimaszolt. Rá is ragadt a Mosolygós Jack név, ami ugyan pocsék lenne kalóznak, de tömeggyilkosnak még elmegy.
Rendeltem egy korsó sört én is, majd visszaültünk az asztalhoz.
- Mondhatjuk, hogy elpuhultam. Olyannyira, hogy inkább visszajöttem, mert félő volt, hogy már cseppfolyóssá válok. - kezdtem bele a mesélésbe.
- Ez a Lindsey, akit meséltél?
- Az.
- Hát, figyelj, én azért örülök, hogy itt vagy. Sosem tudtalak elképzelni, amint Parasztfalva benzinkútján tevékenykedsz a kis kockás ingedben. - röhögött fel és vele együtt én is. Egyszerűen már hiányzott a nevetés. - És szerencséd, hogy legalább a telefont felvetted, máskülönben már fejvadászokat küldtem volna utánad!
- Az a baj, hogy ki is nézem belőled! - vigyorogtam - Veled mi a pálya?
- Csak a szokásos. Most félig segélyből élek, félig meg egyedi gitárokat farigcsálok

mindenféle hibbant zenésznek, de legalább jó pénzeket hajlandóak fizetni. Meg gondolkodok még valami más mellékesben is.
- Hű, de titokzatos valaki.
- Egy frászt, csak még nem jöttem rá, hogy min is gondolkozom! - röhögött fel.
Igen, erről beszéltem.
- Viszont, ami mindenképp szót érdemel, az a tervem! - folytatta - Felélesztjük a bandát, angyalom!
Nem reagáltam rá, mert nem tudtam mit. Inkább lassan kortyoltam egyet a sörből.
- Már megint? - kérdeztem - Ez már legalább a harmadik alkalom, hogy azt mondjuk, hogy komolyan belevágunk.
- Igen, és mellesleg a legutóbbi kitörés azért nem jött össze, mert te leléceltél. De mindegy, most tényleg megcsináljuk, mert elég motiváltnak érzem magam.
- Minek köszönhetően?
- Maga a tény, hogy minden banda, akivel megismerkedtünk, már rég elhúzott és játszanak… emlékszel azokra a srácokra, akikkel évekkel ezelőtt találkoztunk és együtt ittunk? A dobosuk még hasonlított is rám.
- Nem.
- Persze, hogy nem, mert olyan részeg voltál, hogy bealudtál az asztalon… Ők már vagy három éve befutottak és lemezeket csinálnak, meg turnéznak. Ez kéne nekünk is!
Becsültem Jack elszántságát, lévén, hogy ő sem épp a megfontoltság és a kitartás mintapéldája, de egyszerűen olyan idegennek tűnt számomra az a cél, hogy most hirtelen akkor minden szabadidőmet arra áldozzam, hogy híres zenész legyek, hogy csak egy nyugodt szkepticizmussal tudtam reagálni az ötletre. Milyen meglepő, nem?
- Neked lehet, de a többiek? Velük mi van?
- Mike és Dave is benne vannak, sőt, Dave eleve ezen a vonalon mozog már egy ideje. És szereztem egy szintetizátorost is! - szegte fel büszkén a fejét.
- Azt meg minek?
- Minél színvonalasabb a hangzás, annál nagyobb az esélye, hogy felfedezzenek!
- Te tényleg marha komolyan veszed ezt, mi?
- Most már ideje valamit kezdeni is a tehetségünkkel. Szóval benne vagy?
Ja, hogy ez egyből egy visszautasíthatatlan ajánlat is volt Don Jack-től? Nem akartam pont az a fickó lenni, aki elrontja mások buliját, és igazából biztos jobb, mint otthon ülni és beszélgetni a bögrémmel meg a tükörképemmel.
- Oké, hobbiként bevállalom, de ne várd, hogy feladjam a munkám emiatt. Gitározok, segítek amiben lehet, de rám azért ne építs.
- Hát jó. Egyelőre még újra össze is kell szokni, meg elkezdeni dalokat írni, úgyhogy nem megy ez olyan gyorsan.
Kész szerencse. Nem is tudom, mihez kezdtem volna, ha holnap reggel félmeztelen rajongólányok dörömbölnek az ajtómon, hogy írjam alá a mellüket. Pengetek egy akkordot, és máris jön a platinalemez, mi? Hát ez nem az a történet.
- Egyébként, meghívtam mára a szintis jelöltünket is, de úgy tűnik, nem erőssége a pontosság. - nézett Jack a telefonjára.
- De amúgy jó? Ért a dolgához?
- Hohó, majd meglátod, milyen jó! A *dolgáról* nem tudok, de pont neked való!
- Ennyire átjárja a melegség a fazont? – nevettem fel – Vagy csak hirtelen emberbarát lettél?
- Mindig is az voltam! - vigyorgott.
Pár perc múlva aztán megcsörrent Jack telefonja, aki két káromkodás között kivette nagy

nehezen a zsebéből. Nem vitte túlzásba a társalgást, csak néhány „aha” és „igen” volt minden interakciója, fűszerezve egy „bazdmeg”-el.
- Hát szedjük a sátorfánkat, mert azt mondja, hogy kint vár. - mondta, miután letette.
- És? Nem mer bejönni?
- Nem tudom öregem, de ne nyavalyogjunk, inkább húzzunk!
Kint már kezdett hűvös lenni és sötétedett. Ugyanakkor nem csak a kellemes délutáni meleg hiánya tűnt fel, hanem az illetőé is.
- Te, nem úgy volt, hogy itt kint vár? - kérdeztem.
- Azt mondta, mindjárt ideér.
- Pf, annyit variál, mint egy nő!
Erre Jack cinkos mosolyt villantott, bár úgy tűnt, mintha épp ki akarna törni belőle a röhögés. Valami turpisság járt a szőrös fejében.
Ekkor szinte a semmiből megjelent előttünk egy bőrkabátba bújt femme fatale, bőrgatyában, bakancsban, fekete félhosszú hajjal, igéző tekintettel és telt ajkakkal. Menet közben egy kósza tincs belehullott a szemébe, amit egy laza fejmozdulattal el is tűntetett, pont úgy, mint a filmekben. Meglátva minket - vagy inkább csak Jack-et - kicsit elmosolyodott, de nem erőltette meg magát.
- Na mi a hányás, te randaság? – kezdte félvállról Jack-nek. Hangja egyszerre volt karakterisztikus, de lágy. El tudtam volna képzelni egy zenekar énekesnőjének, teljesen olyan volt.
- Csak hogy megjöttél! Akármit is csináltál ennyi ideig a fürdődben, nem látszik meg rajtad! – röhögött fel harsányan. Már nem bírta visszatartani. Egyszerre vihogott ezen a beszólásán és azon, hogy véletlenül beletrafáltam, hogy a szintetizátorosunk egy nő.
- Kösz bazdmeg, én is szeretlek. – fintorodott el.
- Amúgy, ez a legény itt Gabe. Gabe, Rayne. Rayne, Gabe. - hadonászott közöttünk.
- Csá! Hallottad a nagyágyút, Rayne vagyok.
Tipikusan az az eset volt, hogy annyira megkapó volt a külseje, hogy az avatatlanok erre azt mondják, hogy szerelem első látásra. Valamiért még ez a hanyag stílusa is vonzó volt, tökéletesen illeszkedik a jelenlegi világomba. Ugyanakkor az egyik felem kisfiúsan zavarba jön, mert érzi, hogy ez a nő túl nagy falat hozzám, a másik viszont már három különböző módot talált ki arra, hogy hogyan írhatom körbe vele a „perverz” szót.
- Mint elhangzott szintén, én Gabriel.
Csak ennyire futotta, meg egy ostoba mosolyra. Kisgyerekként még hatásos lehetett volna, de most, így a harminchármas tábla alatt állva elég gyatra teljesítmény, mint első benyomás.
- Gabriel mi? Egy bukott angyal lennél talán?
- Nézőpont kérdése. De erről bőven lehetne eszmecserét folytatni.
- Az is biztos, viszont most nem érek rá. Csak a közelben jártam, aztán gondoltam, meglesem a híres haverodat. - ezt már Jack-nek mondta.
- Ejnye, Rayne, hát fiúzni mész? A jó kislánynak már nyolckor ágyban van a helye.
- Igen, és tízre pont haza is ér… Amúgy, ezt bebuktad, mert még csak fél hét van.
- És? Legalább nem kell sietned. Vagy aludj Gabe-nél, és meg van oldva a probléma! - vigyorgott.
Ó, hogy én mennyire utálom, amikor két ismerős ember beszélget, én meg csak kívülállóként hallgatom az egészet ott ácsorogva, mint egy hülye! Ennél már csak az rosszabb, amikor engem is bevonnak a beszélgetésbe azáltal, hogy témát csinálnak belőlem.
- Naná! - röhögött fel Rayne.
- Hát ha nagyon messze laksz… - idióta megszólalás, második rész.

- Annyira messze soha! - erőltetett magára egy félmosolyt. Az őszintesége megkérdőjelezhető volt. - Viszont, ha nagyon nem bírtok meglenni nélkülem, holnap felőlem bevehetjük valamelyik kocsmát.
- Holnap éppenséggel próbálni akartunk volna, de jöhetsz, mert akkor egyben téged is letesztelünk.
- Próba? Mikor volt ez megbeszélve? - kérdeztem.
- Már egy hete. Basszus, Gabe, köttess már be magadnak internetet!
- Hah! Nincs? - kérdezte Rayne meglepődve - Boldog ember!
- Mindegy, akkor holnap. Majd hívlak, aranyom! - intett neki, miközben Rayne beszállt egy taxiba.
Én még köszönni is elfelejtettem. Azt hiszem, száz pontos volt ez a bemutatkozásom felé. Ezt tanítani kéne.
- Nézd, a kényelmes mindenét! - szólalt meg Jack - A végén még elhízik a segge! Pedig kár lenne érte, mi?
- Mi? - tértem magamhoz.
- Ugyan, láttam, hogy elvarázsolt, barátom. Van szemem az ilyenhez. Csípd fel őt. Kemény csaj ugyan, de ő is nőből van, meg lehet fogni. Max több ideig fog tartani, mint mással.
- Mindegy, ha egyszer fiúzni megy.
- Erősen kétlem. Hogy mi volt ez a random vizit, arról fingom sincs, de az is szinte biztos, hogy most haza ment, vagy egy barátnőjéhez.
- Lassan mi is mehetnénk akkor, nem?
- Jól van, elkísérlek egy darabon, nehogy elvigyen a zsákos ember.
- Hát az biztos, hogy ha meglát téged Jack, akkor fejvesztve menekül el! – böktem oldalba.
Ráérősen bandukoltunk az utcán a metróig, beszélgettünk minden hülyeségről, régi sztorikat elevenítettünk fel, Jack néha taxikat szidott, mikor nem tudtunk átmenni tőlük az úton. Régi, nosztalgikus érzés volt, de jólesett. Nem jutottak eszembe a gondjaim, csak a pillanatnak éltem, és ez akkor jó volt. Erre már szükségem volt. A végén még kiderül, hogy jó döntés volt visszajönni.
Otthon megvacsoráztam, lefürödtem, egy kicsit még kapcsolgattam a tévét, majd aludni tértem. A mai délután volt az első, amire rá lehetne tapasztani az életszerű jelzőt. Hosszú idő után elmosolyodtam, már azon is, amikor újra felidéztem Jack hülye poénjait. Elgondolkodtam azon, hogy talán tényleg ideje lenne végre kipakolnom a nyamvadt dobozomból és intézni egy internet-előfizetést is. Legalább végre én is értesülhetek a közös tervekről. Na meg bejelölhetem Rayne-t ismerősnek és jól megnézhetem a képeit, vagy rákereshetek Google-ön.
Ja, azt mondtam már, hogy mennyire szánalmas vagyok?

I. fejezet

Másnap délelőtt el is intéztem, hogy minél hamarabb bekössék a netet hozzám - na persze, a minél hamarabb elég relatív fogalom, nekik ez egy-két napot jelentett, nekem a legjobb lett volna azonnal. Mindenesetre Jack alkalmazkodott a kőkorszaki körülményeimhez és kora délután felhívott, hogy egyeztessünk a próbával kapcsolatban. Amit én sokkal inkább tekintettem egy újra-alakulásnak, lévén, hogy Mike és Dave szintén akkor láttak utoljára, amikor évekkel ezelőtt egy kocsmai beszélgetés végén bejelentettem, hogy elköltözöm. Velük még csak telefonon sem beszéltem azóta, Jack volt a közvetítő. Szóval most sokkal inkább beszélgetésre számítok, semmint, hogy azonnal belecsapunk a közepébe és máris írunk saját számokat. Mert még azok sem voltak, anno csak közös kedvenceket és feldolgozásokat játszottunk több-kevesebb sikerrel. A legtöbb számhoz Jack adta a hangját, de volt, hogy én is kipróbáltam magam a mikrofon mögött. Ugyanakkor a lazább estéken, amikor csak úgy hülyültünk és nem volt kedvünk kocsmába menni, kész kis karaoke-estet tartottunk. Jó idők voltak, nyugodtabbak. Akkor még mindenki más volt - legalábbis, annyi biztos, hogy velem azóta megfordult a világ. Céltudatos voltam, kiegyensúlyozott, és talán még boldog is. Olyan lazán éltem az életem, hogy egy szimpla bevásárláshoz bármelyik Queen számot le lehetett volna játszani aláfestésnek. Most viszont? Hát… ha nem is egyből a Lacrimosát Mozarttól, de a Fade to Black bármikor jöhet a Metallicától.
Úgy egyeztünk meg, hogy Jack, Rayne és én ötkor találkozunk a 706 előtt, a többiek külön mennek, mert Dave Manhattanből érkezik, Mike pedig randiról. Még szerencse, hogy ő az egyetlen, aki komoly szándékkal indul neki az ilyesminek, máskülönben már ásnám el magam. Dave-nek megvan a sármja ahhoz, hogy gyakorlatilag bárkit felszedjen még stíluson kívül is. Jack nem szokott beszámolni ilyesmiről, bár néha van, hogy bedob egy női nevet és részletezi, hogy milyen módon vette igénybe a szolgálatait. Van, hogy pénzért, de van, hogy ingyen. Utóbbi módszeréről nem mertük még kérdezni, talán jobb, ha nem merülünk el ilyen mélyen az életében.
Mire odaértem a bár elé, Jack már ott volt, Rayne gondolom szokás szerint késett.
- Szevasz angyalkám! – kiáltott fel Jack.
- Üdv, Jack kapitány! Rayne már megint szöszmötöl otthon, mi?
- Mit gondolsz? Nőből van, nem tudja megállni, hogy ne pepecseljen fél órát a tükör előtt, még ha nincs is kinek tetszenie.
- Na ja…
- Vagy mégis van? – húzta fel a szemöldökét.
Nyilván feltűnt neki, hogy lesütöttem a szemem és úgy szokásosan meredtem magam elé lemondóan. Még csak nem is tudatosan.
Ám alighogy elkezdtünk volna belemélyedni a nők szeszélyeibe, feltűnt Rayne.
- Na, csá skacok! – mondta hanyagul.
Nem, úgy tűnik, tegnap óta nem változott meg a benyomásom róla. Még mindig dögös és vonzó volt. Az viszont meglepett, hogy üdvözlésképp Jack-nek adott két puszit, felém meg csak egy fél-integetésre futotta.
- Csá, te éjkirálynő! – gúnyolódtam.
- Na, akkor indulunk? Jack azt mondta, nincs messze innen, de ha gyalog megyünk, akkor jó lenne teperni.
- Ha ekkora gond, akkor te mehetsz taxival is, mint múltkor, de tudod, a lustaság elhízáshoz vezet, és mindnyájan tudjuk, hogy a fölös kilók először hol lesznek láthatóak… - mondta

sandán Jack.
- Tehetsz egy szívességet, Jack! – felelte Rayne.
A próbatermünk a Degraw utcában volt, egy bérelhető raktárhelyiségben. Egy régi csempegyárhoz kapcsolódó épületben voltak, földszinten és alagsorban egyaránt. Mi természetesen az alagsorit választottuk, na nem azért, mert valami csecsemőgyilkos black metált játszottunk volna, hanem az ingerszegény környezet és a fűtés hiánya miatt olcsóbb volt azt bérelni. Végül mindkettőt sikerült megoldani magunktól, úgyhogy csak nyertünk vele.
Az alatt a pár utcányi gyaloglás alatt jobbára csak Jack és Rayne beszélgettek, először teljesen általános dolgokról, mint a biztonságos hazajutás, az önvédelem, majd ebből valahogy átváltottak a riasztórendszereken keresztül a drogosokig, majd a kilátástalan jövőképnél állapodtak meg. Én vagy csak némán sétáltam mellettük, vagy épp Rayne-t próbáltam nem feltűnően bámulni. Ahogy egyre jobban belemélyedt a beszélgetésbe, úgy tűnt egyre kevésbé olyan megjátszottnak és tartózkodónak. Nem vagyok egy nagy emberismerő, de az volt a benyomásom róla, hogy vagy rejteget valamit - és most nem a ruhája alatti részekre gondolok kivételesen - , vagy csak velem tart a három helyett tizenhárom lépés távolságot.
Ez a nagy elmélkedésem Jack-nek mindenképpen feltűnt, ugyanis egy idő után helyet cseréltek, és bizalmasan odasúgott nekem.
- Na mi az ábra barátom? – vigyorgott.
- Semmi. Csak a szokásos… – fogtam rövidre.
- És ebbe beletartozik ő is? – biccentett a fejével Rayne felé.
- Nem tudom.
- Jaj, öregem, mit kell ezen ennyit szenvedned? – kiáltott fel hangosan – Ezt kapd ki!
Erre odament az egyik bolt előtt várakozó lányhoz, nem messze tőlünk, majd leszólította.
- Helló! Van egy cigid? – kérdezte Jack vidáman.
- Nincs, nem dohányzok. – felelte meglepetten a lány.
- Nem baj, ez úgyis csak a szövegem, hogy ismerkedjek veled. – kacsintott.
- Aha… viszont pasim már van. – mondta kicsit undorral.
- Vagy úgy… – pár másodpercre Jack elhallgatott – Akkor… helló van cigid? – kérdezte ismét ugyanazzal a vigyorral.
- Nincs, nem dohányzok. – szegény lány, alaposan össze volt zavarodva.
- Kár. Akkor erre visszatérünk, ha majd rászoktál! – és sietett is vissza hozzánk.
Ismertem én már Jack-et jó ideje, és tudom, hogy a legnagyobb baromságokra is képes, de elszoktam az ilyen spontán akcióitól. Őt aztán végképp nem izgatja semminek a kimenetele sem, lesz, ami lesz. Ezzel akart nekem példát mutatni, hogy nőt szerezni így is lehet. Bevallom, kicsit irigyeltem ezért a modoráért. Nem is értem, hogy most mi van velem. Valahogy sokkal könnyebb volt anno Lindsey-vel megtalálni a közös hangot és nulláról elkezdeni egy végül érdekes beszélgetést. Most meg össze-vissza cikázok gondolatban a lehetőségek között, és mindenhol csak falakba ütközök.
- Látod ezt, öregem? Így kell csinálni! – vigyorgott rám.
- Ez mi a frász volt? – kérdezte Rayne, előbb Jack-től, majd felém fordulva.
- Gőzöm sincs… – feleltem kissé zavartan, holott pontosan tudtam, hogy mire ment ki a dolog.
Erre Jack harsányan felröhögött, megrázta a fejét, majd visszatért a félbehagyott témájába, amit Rayne-el fejtegettek. Hogy elkerüljük a további ilyen kínos helyzeteket, igyekeztem én is bekapcsolódni a beszélgetésbe, noha keveset értettem a tranzisztorokhoz, és hogy ezek

hogyan kapcsolódnak egy esetleges földönkívüli támadáshoz.
A próbateremhez érve Mike autója már a parkolóban állt, mindig ő szokott lenni az első. Legalább ő pontos, ha már mi nem vagyunk azok. Mike érdekes egy figura volt, mint zenész. Sosem akart rapper lenni, mint minden haverja, az ő hősei Chuck Berry és B. B. King voltak. Önállóan tanult meg basszusgitáron játszani, hosszú éveken keresztül gyakorolt, és sikerült a tehetségét igen jó szintre emelnie. A legjobban azt szerettük benne, hogy mindig hatalmas átéléssel zenélt. A szám hangulatától függően hol kellemes, barátságosan mosolygós arcot vett fel, hol pedig vicsorgós, keménylegényt alakított. Egyszerre lehetett volna zenész és színész. Amellett, hogy veszekedéseket csitított le, és megelőzött jó pár verekedést (így is kezdődött az ismeretségünk), kiváló beszélgetőtárs volt. Mindenhez tudott szólni valamit, még ha nem is értett a témához, mégis tartalmas hozzászólásai voltak, nem a szereplési vágy motiválta. Igazából ő fogta össze a legjobban a csapatot, mindig adta a biztatást, a kritikát.
Belépve a próbaterem vasajtaján, még hosszú, kissé kanyargós folyosó vezetett a teremhez. A horrorfilmek pincés jelenetének a legmagasabb szintje volt ez a hely, pláne, hogy időnként el is ment a villany; nagyon élveztük. Régebben mindig egymást ijesztgettük olyankor, most már csak Jack epés megjegyzéseit hallhattuk ezen alkalmak során. Végigszlalomozva a folyosón, már égtek a villanyok a teremben. Mike ott ült az erősítőkön, kezében a gitárjával. Mikor meglátott minket, a szokásos széles mosollyal üdvözölt mindenkit. Büszkén hátradőlt, mintha egy kényelmes fotel lenne az erősítők helyén és végigsimította a tetejét.
- De régen nem találkoztunk! – kezdte Mike.
- Ezek az erősítők még működnek, vagy csak stílusosan fotelt csináltál belőlük? – kérdezte Rayne.
- Ez kérlek a friss, új erősítő készlet, amit a közös pénzből vettem magunknak meglepetésképp.
- Szia Mike. Jó, hogy újra látlak. – nyújtottam a kezem.
Ezt nem hagyta annyiban, egy emberes rántással magához is húzott és átölelt.
- Szia Gabe. Remélem, most már maradsz addig, hogy jól zenéljünk. – kis szemrehányás akart lenni, de nem tudtam rá haragudni, ahhoz túl kedvesen mondta.
- Szia Maci! – nyomott le két puszit Rayne Mike-nak. Ezen újfent meglepődtem, mert egyre inkább úgy tűnt, hogy csak tőlem vonja meg a baráti gesztusokat.
- Ne aggódj, csak baráti a dolog, de nekünk van két hét előnyünk Rayne-nél hozzád képest. – röhögött Jack.
Emiatt a „ne aggódj” miatt most sikerült zavarba hoznia engem, amit igyekeztem elrejteni. Utálom, ha rátapintanak a lényegre és még nyíltan ki is mondják. Remélem, hogy Rayne nem hallotta meg.
- Dave hol van? – kérdeztem témát terelve.
- Azt mondta nem sokára itt lesz, csak még volt egy kis dolga otthon. Addig igyatok egy sört, meg javaslom, hangoljuk be a cuccokat.
Ezeket a javaslatokat fele-fele arányban fogadtuk meg. Mike és én hangolni kezdtünk, beállítani mindent, amit lehet, Rayne és Jack megrohanták a hűtőt.
- Azt hittem, azért beszélgetni is fogunk, mielőtt nekiállunk zenélni. - mondtam.
- Ezt a részét hagyjuk a végére, az ivással együtt. - felelte Mike.
- Akkor ti most mit csináltok ott? - kérdeztem Jack-et.
- Alapozunk, angyalom, alapozunk! - röhögött.
Behangoltam a gitárom és rákötöttem a torzítóra. Tetszett, hogy Mike és én milyen komolyan dolgoztunk, mintha valami nagyszabású koncert előtt lennénk. Kétség kívül

minden ilyen alkalom jó dolog volt, szóval igyekeztünk a lehető legjobb minőséget is kihozni mindenből. Bekapcsoltam az új torzítót és tettem pár próbapengetést. Volt ugyan otthon gitárom, de még nem vettem elő, utoljára Lindsey-nek adtam rajta szerenádot. Jó érzés volt most felülírni ezt az utolsó emléket.
- Te Mike! Mennyibe kerültek ezek? – kérdeztem.
- Ne aggódj. Nem voltak túl drágák. Miért?
- Mert valami eszméletlen jól szólnak!
Ekkor belépett Dave, széles mosollyal az arcán. Annyira azért nem szépült meg, hogy kinézzük őt a bandából, igaz gyakran változtatta az arcszőrzetét. Ez valami mániája volt. Viszont neki köszönhettük a próbatermet, és az extra felszerelést is. Ő azon mázlisták közé tartozott, akiknek valami csoda folytán minden arannyá vált a kezükben. Mindig elfoglalta magát valamivel, ami rendszerint rendes pénzt is hozott számára. Ráadásul örökölte a jó szerencséjét, a szülei is gazdagok voltak már. Hm… lehet, hogy akkor nem is olyan titkos az a recept? Mindenesetre Dave volt az, aki miatt eleinte felmerültek a stílusbeli különbségek, ugyanis neki nem volt semmilyen személyes apokalipszise, ami a mély tartalmú zenék felé sodorta volna, bár szívesen eljátszott bármilyen számot, alapvetően nem ment messzebbre a Rolling Stonesnál. Mondjuk, Mike sem volt az a búskomor típus, de ő leszögezte és bizonyította, hogy neki igazából mindegy, hogy mit játszunk, ő szívesen alkalmazkodik. És ugyan Jack-nél is leginkább a tragédia fogalma egyet jelentett az üres sörösüvegekkel, nála azért ránézésre meg lehetett mondani, hogy bőven van csontváz abban a bizonyos szekrényben.
- Na, már rám nincs is itt szükség, hogy el is kezdtetek zenélni? - kérdezte Dave.
- Dave! Rád már csak azért is szükség van, hogy Jack-nek legyen kit megszólnia! - röhögtem.
- Én is örülök, hogy látlak Gabe! – nevetett, majd kezet fogtunk.
Egy kis beszélgetés után készülődtünk tovább a zenéléshez. Ki-ki a maga hangszerét próbálgatta, bemelegítette a hangját, vagy az ujjait. Szinte alapszabály volt, hogy mindenki megivott egy üveg sört, mielőtt bármi komolyabb zenélésbe is kezdtünk volna. Így közben tudtunk beszélgetni is, feleleveníteni a régi emlékeket, Rayne számára bemutatkozni mélyebben és alaposabban, mint banda és baráti társaság, amit vegyes érzelmekkel fogadott, ahogy az arcából azt le lehetett olvasni. Végre aztán mindenki kibeszélgette magát és felálltunk a hangszerekkel. Először Rayne tartott egy szóló bemutatót a szintetizátoron. Meg kell hagyni, jól játszott, eloszlatta minden kételyünket. A teljes felálláshoz egy közös, ismert számban állapodtunk meg, egy átdolgozást vettünk át. Elpróbálgattuk a kezdőhangokat, mindenki egy utolsó, személyes megnyilvánulást tett, ami Jack esetében egy nagy böfögés volt a mikrofonba. Mike gyorsan még megpendítette minden húrját előadva ezzel rögtönzött szólót, Dave levette a pólóját, amit lecserélt egy szakadt, ujjatlan farmermellényre, Rayne unottan támaszkodott a szintetizátorra, és hosszan lenyomott egy billentyűt, jelezvén, hogy ő már szívesen játszana. Én egyszer végigsiklottam az ujjammal a teljes alsó húron, majd Dave beszámolt és belevágtunk. Lendületesen és dinamikusan sikerült elkapnunk a ritmust, igazán örültem, hogy ennyi év után is ilyen jól tudtunk együtt zenélni. Mindenki kellőképpen hallható volt, Jack érces hangja szokás szerint odavágott, és Rayne is jól teljesített. Azon gondolkoztam közben, hogy vajon mennyire látszik az az ostoba vigyor a képemen, amit éreztem, hogy talán van. Nem tudtam mit tenni, örültem az egész szituációnak. A barátoknak, a zenének, a közös hülyéskedéseknek, annak, hogy jól döntöttem, mikor visszatértem ide. Ugyan nem éreztem feleslegesnek a külön töltött időmet sem, de határozottan jobban éreztem most magam, és legalább sikerült eljutni ide, és ha előbb nem, akkor most már egy jót szórakozunk, zenélünk és nincs a világon semmi baja se

senkinek. Még ha ez nagy hazugság is, ezekben a percekben nem törődtünk mással, mint a zenével és ez jó volt.
Magam is meglepődtem, hogy egész jól játszottam, és nem felejtettem el a fogásokat. Szinte olyan természetesen jött egyik hang a másik után, mintha reflexből csinálnám az egészet. Furcsa volt, de pont ez tette nagyszerűvé. Ahogy elnéztem a többieket, azért rajtuk is látszott a jókedv és az, hogy élvezik, hogy itt lehetnek. Kezdtünk igazán belejönni, főleg, mikor úgy tűnt, hogy Jack valami milliós tömeg elé képzelte magát, már színészkedni is kedvünk támadt. Vágtuk a pofákat, fel-alá mászkáltunk és különféle pózokban játszottunk, csak hogy minél színesebbé tegyük a műsort a láthatatlan közönségünk számára. Mikor befejeztük a számot, valahogy természetesnek tűnt magunkat megtapsolni. Teljesen diadalittasak voltunk. Nem csak az miatt, hogy szinte hibátlanul eljátszottunk egy számot. Ez a barátság diadala is volt. Hogy ennyi év után is képesek voltunk összeállni, és még jobban és komolyabban zenélni, mint azelőtt. Már majdnem hihető is volt Jack azon célja, hogy egy épkézláb bandát össze tudjunk kovácsolni a baráti társaságunkból. Igaz, egy Ozzfest-hez még kevesek voltuk, de kezdetnek ez is jó volt.
Alig kezdtünk el örülni, Jack már hozta is a következő láda sört, egy széles vigyor kíséretében.
- Személyes sértésnek veszem, ha most nem iszik meg mindenki minimum egy üveggel ebből! – nevetett.
- Felőlem veheted sertésnek is, de az fix, hogy többet is iszok! – poénkodott Dave.
- Csak óvatosan barátom! Akarunk mi még játszani, nem kéne satura benyomnod, hogy aztán a lábdobokat kezd el ütni!
- Ebben támogatlak Mike! De akkor is megérdemlünk egy üveggel, nem igaz Rayne? – kérdeztem.
- Még szép! Ezután jön majd csak meg Jack papa hangja igazán!
A poénok oda-vissza szórása és a sörözés csak még jobban meghozta az amúgy is jó hangulatot.
- Te Jack, – szólt Dave – eltolunk még egy számot? Van hozzá kedvünk és időnk?
- Jó kérdés. Kezd esteledni, és a barátnőmnek megígértem, hogy benézünk hozzá. Szóval, ha részegedni akarunk, azt ott is megtehetjük, de ha még zenélünk, akkor most tegyük meg. – mondta Rayne.
- Kicsi Rayne! Kettőnk közt az a legfőbb különbség sok külső tényezőt leszámítva, mivel én szebb vagyok, hogy én hallottam már valamit, amit te még nem. – mondta spicces lassúsággal Jack.
- Csak nem a detoxikáló alapzaját? – röhögött fel Mike.
Szokatlan volt tőle az ilyen ütős poén, de ha az ember egyszer iszik…
- Nem, nem drága barátom! Én már hallottam az angyalunkat énekelni!
- Nofene. És józanul?
- De még mennyire! Most is józan, csak rá kell nézni. Vigyorog, mint a tejbe-vadalma és pirul, de akkor is, ha ez a srác beindul, még Rayne bugyija is leolvad!
- Na, ahhoz nagyon jónak kell lennie! – nevetett fel Rayne.
- Ne kéresd magad srác! Mutasd meg neki! – biztatott Mike.
- Ahhoz még innom kéne…- mentegetőztem.
- Azon ne múljon! – és Jack előhúzta a zsebéből a flaskát, amit vészhelyzetekre tartogatott – Tessék! Brandy. Nem egészséges, de most jó célt szolgál.
- Rayne bugyiját! – fakadt ki Dave.
- Na jó, le lehet szállni a bugyimról meg mindenemről. Énekelsz, vagy húzzunk a búsba?

- Végül is… egy bugyit megér. – vigyorogtam.
Na tessék. Egy kicsit nem figyelek oda, és az ingatag és bizonytalan irányítását az életemnek máris kiveszik a kezemből és még mielőtt feleszméltem volna, ott álltam a mikrofon előtt, hogy előadjam az egyik karaokéból lett feldolgozásunkat, mint egyfajta szerenád Rayne-nek. Azért ennyire nem akartam volna ajtóstul rontani a házának. Ráadásul, mivel a szintetizátor hanyagolható volt ebből a számból, Rayne leült hallgatóságnak. Egyetlen mázlim az volt, hogy kezdett beütni a sör, úgyhogy nem agyaltam sokat a dolgokon, hanem vigyorogva megköszörültem a torkom és tartottam egy hangpróbát. Ahogy körbenéztem a többieken, jót tett mindenkinek, hogy felálltak, visszatért beléjük az élet. Jól is jött, mert egy energikus, pattogós számot adtunk elő. Dave kezdett a dobokkal, aztán lendületesen követte a gitár is. Úgy, ahogy kell, mindenki jól csinálta. Aztán én is bekapcsolódtam az „éneklésemmel". Talán jobb is volt, hogy nem szín józanul adtam elő, mert olyankor nehezebben mennek a hangszínváltások. Belülről egész jónak hangzott az egész, meg nem is igazán törődtem a külvilággal, az volt ismét a lényeg, hogy zenélhettünk teljes beleéléssel.
A szám végeztével a viszonylagos és rövid büszkeségemet Rayne szakította meg.
- Na, ettől csak még erősebben rajtam marad minden ruha! – jegyezte meg savanyúan.
- Kösz, mindig jólesik az építő kritika. - feleltem.
Magam sem tudom miért, de jobban letört ez a negatív komment, mint kellett volna. Volt bennem egy csöppnyi elképzelés azzal kapcsolatban, hogy ezzel talán azért bevágódhatok nála, vagy legalább felkerülök a térképére, mint észlelhető élőlény, de úgy tűnik, hogy ez a kis műsor hűen követte az előző megnyilvánulásaim sorsát.
- Egyet se aggódj barátom, – szólt közbe Jack – az én szívemet megdobogtattad!
- Legalább a tiédet! Szegény Rayne ellenben majdnem szívrohamot kapott!
- Legközelebb felvesszük és fel is tolom Myspace-re!
- Te még ott is fent vagy?
- Én mindenhol. Egy művész legyen több oldalról is megközelíthető és minden csatornát ki kell használni, ha ismertek akarunk lenni.
Ezt olyan komoly hanglejtéssel mondta, mintha nem lenne mögötte semmilyen poén. És pont azon a határon mozgott, hogy épp ne tudjuk eldönteni, hogy akkor most röhögjünk, vagy csak bölcsen bólogassunk.
- Na, most, hogy már ezen is túlvagyunk, javaslom, induljunk neki, mert éjszaka lesz, mire odaérünk. - váltott témát Rayne.
- Azért egy sört még felkapok az útra. - ragadta magához az utolsó üveget Jack.
Mivel senki nem akart már volán mögé ülni, ezért Rayne vezetésével metróztunk és gyalogoltunk egészen az Astoriáig, és ott betámadtunk egy teljesen névtelen és random pubnak tűnő helyet, ahol az állítólagos barátnője dolgozik.
Nem vagyunk nagy rajongói a füstös, lepukkadt csehóknak, ahol csak a lakótelepi alkoholisták a törzsvendégek - és úgy egyébként is az egyetlen vendégek - , de a hely még hozzánk képest is túlzás volt. De persze, nem is egy luxusszálloda bárját kell elképzelni, csak valahogy a körítés nem az általunk megszokott, ahogy a vendégek sem igazán. Egyetemista, feltörekvő középosztálybeliek, az aktuálisan korcs divatnak megfelelően kinyalva; tipikusan azok a fiatalok foglaltak itt helyet, akik nagy büszkén nem tartoznak semmilyen kategóriába és ezáltal alkotnak már egy külön csoportot. Tudjátok, a szokásos mai hippik, vagy yuppik, vagy bölcsészek… vagy hogy nevezik őket manapság. (És most borzasztó öregnek érzem magam.)
A bárpult a bejárattól nem messze volt, vele szemben asztalok, majd a pulttól jobbra egy

másik helyiség, szintén asztalokkal és fotelokkal berendezve, valamint a bejárattal szembeni sarokban is. Mi ott foglaltunk helyet, egy sarokkanapén, a mosdó mellett. Mivel egész úton egy elég laza és baráti hangvételű - és kicsit spicces - beszélgetés alakult ki, gondoltam, újra szerencsét próbálok Rayne-nél.
- Marha kíváncsi leszek rád részegen, Rayne. – mondtam vigyorogva.
- Tudod, ez egy kulturáltabb hely, mint amire számítasz, szóval csak mértékkel tervezz. Én nem akarok sokat inni, mert elég a ti satu fejeteket nézni, nem akarom, hogy szegény Natalie még engem is támogasson.
- Akkor mégis mi a francnak jöttünk ide, ha nem lehet bulizni?
- Mert megkért rá, hogy ugorjak be hozzá, és meséltem rólatok neki, szeretne látni titeket, bár remélem, nem bánja majd meg…